

Alice Broadway

Inkt

Vertaald door Ans van der Graaff

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2017 Alice Broadway

Oorspronkelijke titel: *Ink*

Oorspronkelijk verschenen bij Scholastic Children's Books,
an imprint of Scholastic Ltd Euston House, 24 Eversholt Street, London, NW1 1DB, UK

All rights reserved.

© 2017 vertaling: Ans van der Graaff

© 2017 omslagillustratie: Jamie Gregory

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7292 2 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Hoofdstuk 1

Ik was ouder dan al mijn vriendinnen toen ik mijn eerste tatoeage kreeg.

Mijn moeder vertelt het verhaal graag. Ik heb liever dat ze dat niet doet. Je hoort je geboortemerk te krijgen als je twee dagen oud bent, maar ik werd ziek, dus mam annuleerde de ceremonie.

Mams vriendinnen zeiden: ‘Je moet haar laten merken, Sophie. Hoe ga je haar noemen?’

Maar mam zei dat ze zou wachten tot ik beter was. Dan zou ik mijn naam en mijn merk krijgen. Ze negeerde hun gefluisterde waarschuwingen over wat er gebeurt met baby’s die zonder merkteken sterven. En zo bleef ik twintig dagen lang leeg en ongevormd, tot mijn moeder op een dag zei: ‘Laat haar Leora zijn.’

En ik was Leora. Het woord werd met minuscule naalden in mijn huid geprikt. Kleine letters die de afgelopen zestien jaar met me mee zijn gegroeid.

Wij zijn niet bang voor de dood. Als je merktekens veilig in je boek zijn opgenomen, leef je na je overlijden voort. Het op je lichaam getatoeëerde levensverhaal blijft voor altijd bewaard... als je waardig wordt bevonden. Wanneer we de woorden, beelden en momenten die in onze huid zijn aangebracht bewaren, blijft ons verhaal tot in de eeuwigheid behouden. We zijn omringd door de doden en zolang hun boeken nog worden gelezen en hun namen nog worden uitgesproken, leven ze voort.

Iedereen heeft huidboeken in huis: onze planken staan vol met mijn voorouders.

Ik kan ze inademen, aanraken en hun levens lezen.

Maar pas na de dood van mijn vader zag ik het boek van iemand die ik zelf had gekend.

We mochten eigenlijk van geluk spreken dat we zijn dood van verre zagen aankomen. Het betekende dat we ons konden voorbereiden. We wreven olie in zijn huid, hij vertelde ons de verhalen van zijn inkt en glimlachte toen hij ons de boom met onze namen erin op zijn rug liet zien. Hij was er klaar voor toen hij ging en ook zijn huid was gereed. Ik zag zijn sterke armen dunner worden, zag de huid rimpelen als een oude appel. Ik zag zijn rechte rug kromtrekken alsof hij een stomp in zijn buik had gekregen. Na een poosje keek hij ons niet meer recht aan en zag hij alleen nog de pijn. Het leek alsof de ziekte hem leegzoog en slechts zijn huls overliet. Maar de huls is wat telt.

Mensen hadden ons bloemen en voedsel gebracht om die laatste dagen gemakkelijker te maken. Kleine blijken van liefde voor papa toen ze niets anders meer voor hem konden doen. We waren niet de enigen wier harten braken; papa was velen dierbaar. De keuken rook naar verwelkende bloemblaadjes, schimmelende stengels in verschaald water en de ovenschotel die we niet hadden opgegeten. Het leek wel of de dood besmettelijk was. Mam stopte de dekens steviger om hem heen en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Papa rilde en zijn ademhaling klonk raspand.

Toen de dood echter kwam op die heldere dag laat in de herfst, was ik er niet klaar voor. Ik kon de koffie nog proeven die ik bij het aanbreken van de dag had gedronken nadat mama me verwoed fluisterend wakker had gemaakt.

‘Lieverd, wakker worden. Ik denk niet dat hij het nog lang volhoudt.’

Ik haastte me naar hem toe. De tijd tussen zijn ademhalingen werd langer. Mama en ik bogen dicht naar hem toe en hielden zijn handen vast. Ik vroeg me af welke ademteug, welke stilte de laatste zou zijn voordat hij ontwaakte in het hiernamaals en daar verder ademhaalde. Plotseling hapte papa naar adem, deed zijn ogen open en keek me recht aan. Zijn hand kneep in

de mijne. Hij trok zijn andere hand zachtjes uit die van mama en pakte de hanger vast die hij altijd om zijn hals droeg. Het was een langwerpige houten blad met een voorstelling van nerven erin geëtst, dat aan een leren koordje hing. Het maakte evenzeer deel van papa uit als zijn inkt; ik had hem nooit zonder gezien.

‘Leora.’ Zijn stem klonk schor. ‘Dit is voor jou, Leora, niet vergeten. Je vergeet me toch niet, hè? Alsjeblieft, vergeet me niet.’ Er verschenen tranen in zijn ogen tijdens die smeekbede. ‘En beloof me dat je zult oppassen voor de blanco’s: wees voorzichtig, mijn kleine licht, mijn Leora.’

Ik knikte en fluisterde tussen mijn snikken door: ‘Dat beloof ik.’ Ik keek naar mama, haar lippen op elkaar geklemd, haar gezicht gespannen. Ze maakte het leren koordje van zijn hals los en papa gaf de hanger aan mij. Ik wreef over het gladde hout en de tranen drupten uit mijn ogen.

Papa wendde zich tot mama, zodat haar gezicht het laatste was wat hij zag. Hij vertrok uit het land van de levenden terwijl mama fluisterde: ‘Ik hou van je, ik hou van je, ik hou van je,’ en zijn hand kustte.

En toen ging hij. Hij was zomaar opeens weg. Het zonlicht werd getemperd. Een bron van ware goedheid had de wereld verlaten en die was kouder en donkerder zonder hem.

Nadat hij was overleden kwamen de balsemers naar ons huis. Ze drupten olie op zijn lichaam en wreven kruiden in zijn huid. Ze wikkelden hem in blauw doek en namen hem mee. Hij zag eruit als een koning. Dat was in mijn ogen altijd zo geweest. Dagen later ging ik nog zijn kamer binnen om de geur van zijn zalving in te ademen. Als ik hem diep inademde, zou hij misschien uit mijn longen weer tevoorschijn komen, lachend en volledig gevormd.

Maar de volgende keer dat ik hem zag, was zijn leven omgezet in bladzijden. Hij zou terug naar huis komen wanneer hij tijdens de ceremonie van het wegen van de ziel waardig was bevonden. Voor nu moesten we naar het museum als we hem wilden zien. We liepen erheen in het licht van een amberkleurige zonsondergang en kregen toestemming het museum buiten de normale openingsuren te bezoeken voor deze besloten bezichtiging. In een aparte kamer die naar oud houten meubilair rook en naar het parfum van

iemand die er vóór ons een bezichtiging had gehad, werd mijn vader in zijn nieuwe vorm aan ons gepresenteerd.

We zetten het kleine kistje met zijn huidboek erin op de tafel. Mama kwam naast me staan, haar ogen opengesperd. Ze was al sinds zijn dood nerveus en gespannen... niet zozeer verdrietig als wel prikkelbaar en afwezig. Soms kwam ik een kamer binnen en zat ze daar voor zich uit te staren, haar handen zo stevig in elkaar geklemd dat haar knokkels wit zagen.

Dat begon me te irriteren; ik wilde me geen zorgen over haar hoeven maken... niet nu. Ik wilde mijn moeder terug, mijn kalme, competente moeder, die altijd wist wat ze moest zeggen.

Toen we het deksel optilden, dreef een geur van was en kruiden door de kamer, die een toost op hem uit leek te brengen. En daar lag hij, zijn huid strakgetrokken, glad en enigszins gekrompen. Met elke bladzijde die we omsloegen raakten we hem weer aan en herinnerden we ons zijn ruwe onderarmen, zijn gladde rug. Elke stugge bladzijde vertelde zijn verhaal.

Mama leek aanvankelijk nerveus – haar schouderpijnen waren strak aangespannen onder mijn arm – maar ze werd rustiger naarmate we verder lasen.

Het omslag van zijn boek, dat gemaakt was van de huid op zijn schouderbladen, toonde een afbeelding van ons en de inkt van zijn geboortemerk met zijn naam: Joel Flint. Een goede titel. Een goed mens. Een goede introductie.

We sloegen een bladzijde om en zagen de boom die op zijn rug had gestaan en die het verhaal van zijn gezin vertelde... mama en ik, de twee meisjes die zijn hart hadden gestolen. Ik zag mijn naam daar staan en streek met mijn vinger over de letters. Er waren merktekens bij die ik niet meer had gezien sinds ik klein was. Ze leken nu veel fletser, vervaagd door de tijd.

We sloegen een bladzijde om. Mama lachte en deed haar ogen dicht. ‘Misschien wil je liever even de andere kant op kijken, Leora,’ zei ze blozend en met samengeknepen lippen die een glimlach verborgen.

Ze had gelijk, ik wilde het niet zien, maar de bloem die op zijn bil had gestaan was teer en prachtig. In zijn boek zag de bloem eruit als elk ander deel van hem, maar die bloem was geheim. Het was hun huwelijksmerkteken... elk jaar verder uitgebreid, steeds mooier wordend naarmate hun liefde groeide. Mama's lach vermengde zich plotseling met tranen en ze sloeg haar hand

voor haar mond alsof ze het verdriet wilde tegenhouden en zich de kussen wilde herinneren die ze miste.

We sloegen de bladzijde om.

Hoofdstuk 2

De ochtend nadat we papa's boek hebben bekeken, gaat mama weer aan het werk. Ze zegt dat het er tijd voor is, dat we ons normale leven weer moeten oppakken, of in elk geval moeten uitzoeken hoe ons normale leven er vanaf nu uit zal zien. 'Normaal' is heel belangrijk voor mama; ze is altijd al moeiteloos populair, sociaal en actief geweest en heeft hart voor de gemeenschap, en ik denk dat het haar enigszins verbijstert dat haar dochter zo'n eenling is.

Ik besluit ook de deur uit te gaan, maar dan naar de markt. Er is vandaag geen school, mijn hele jaar heeft studieverlof. Ik weet dat ik me daar weer mee bezig moet gaan houden: tentamens en eindexamens. Ik zal hard moeten werken om de gemiste lessen in te halen als ik inkter wil worden... en iets anders heb ik nooit gewild.

Ik loop over het trottoir, dat ongelijk is door de boomwortels die eronder liggen, en ik vraag me af wanneer we een datum zullen krijgen voor de ceremonie van het wegen van papa's ziel. Het meest tijdrovende werk – het villen, het looien, het tot een boek binden van de huid – is al gedaan in de maand die is verstreken sinds papa is gestorven. Nu moeten de mensen van de regering zijn voltooid boek bestuderen en zijn zaak voorbereiden voordat de ceremonie kan plaatsvinden. En daarna kan hij naar huis komen. Terug naar ons, waar hij thuishoort.

Tijdens de wegingsceremonie delen de leiders ons hun uiteindelijke beslissing over het lot van de ziel mee. Ze hebben dan papa's boek bestudeerd en beoordeeld of hij waardig genoeg geleefd heeft. De waardigen gaan met hun familie naar huis, worden tussen hun voorouders geplaatst, gelezen en voor altijd herinnerd. Hun ziel is veilig in het hiernamaals. Word je niet-waardig

bevonden, dan wordt je ziel samen met je boek in de vlammen vernietigd. Ik heb het nog nooit meegemaakt, maar ze zeggen dat je de stank van een brandend huidboek nooit meer vergeet. Maar dat zal papa niet gebeuren; ik ken niemand die beter of oprechter heeft geleefd dan hij.

Dichter bij de stad wordt de weg smaller, tot het trottoir nog maar breed genoeg is voor één persoon. Ik loop door de stoffige straat en kijk stiekem naar binnen bij de rijtjeswoningen waar ik langskom. De huisjes staan schots en scheef, zijn in allerlei verschillende kleuren geschilderd en staan pal tegen de stoep. Toen ik klein was, verzon ik verhalen over straten zoals deze; ik stelde me voor dat een reus de rij huizen dicht tegen elkaar aan had geduwd, waardoor ze allemaal heel smal werden, met ongelijke daken van verschillende hoogte. Nu verzin ik andere verhalen terwijl ik door de glas-in-loodramen naar binnen kijk en vraag ik me af wat voor levens daarbinnen worden geleid. Als mensen hun gordijnen niet dichtdoen, beschouw ik dat als een uitnodiging om te raden wie daar binnen woont en hoe hun leven eruitziet. Ik ben zo verdiept in het kijken dat ik bijna tegen een man aan loop die de dode blaadjes uit de rode geraniums in zijn bloembak plukt. Ik stap snel om hem heen, met één voet op de weg, en adem de scherpe, bittere geur van de stervende bloemen in.

Ik loop door en sla in gedachten de bladzijden van mijn vaders boek om. Het was een grote opluchting om hem te zien, gisteravond.

Mama leek wel een ander mens toen we het museum verlieten. Ze zuchtte zo hard toen we de laatste bladzijde hadden bereikt dat ik eerst dacht dat er iets mis was, maar toen ik haar aankeek, glimlachte ze. En ze had gelijk: zijn huid vertelt een heel goed verhaal. Als iemand je boek leest, moet die je levensverhaal kunnen lezen; het goede afwegen tegen het minder goede en zien of je waardig bent. Alles wat belangrijk is komt op onze huid terecht, omdat het anders op onze ziel blijft drukken en dat wil niemand, tenzij het om trots over goede daden of schuldgevoel over overtredingen gaat. We ta-
toeëren ons lichaam zodat onze ziel vrij blijft. Alleen wie waardig is zal herinnerd worden en om dat te bereiken moeten de goede dingen die je gedaan hebt zwaarder wegen dan de minder goede en moet je ziel vrij zijn.

Ik glimlach bij de gedachte aan papa's zuivere ziel, die beslist waardig be-

vonden zal worden. Ik kijk uit naar de dag waarop hij gewogen zal worden.

Papa was een vilder... zijn vrienden van het werk zijn waarschijnlijk degenen die nu plakjes van zijn huid hebben gesneden om ze klaar te maken voor de looiers. Hij heeft hetzelfde gedaan voor hun dierbaren en de talloze onbekende mensen die elke dag bij hen terechtkwamen.

Mama is een lezer; het is eerder een roeping dan een baan, neem ik aan, maar ze wordt er wel voor betaald. Het is moeilijk uit te leggen wat iemand tot een lezer maakt, maar het komt erop neer dat sommigen van ons de betekenis achter de merktekens kunnen lezen... we kunnen voorbij de directe boodschap kijken, naar wat de inkt over het hart van die persoon zegt. Mijn moeder kan naar je stamboom kijken en zeggen wie het lievelingskind is. Ze kan naar de leeftijdsstippen op je hand kijken en zeggen in welk jaar je er bijna aan onderdoor bent gegaan. Ze kan naar de merktekens voor je diploma's kijken en zien of je hebt gespiet. Mensen bewonderen lezers, maar zijn ook bang voor hen. Mama vertelde me ooit dat iedereen wel een geheim heeft.

Alleen horen we geen geheimen te hebben. Daar gaat het juist om.

Ik heb de gave ook. Ik kan al mensen lezen sinds ik klein was. Mama zegt dat ze het beseftte toen ik in mijn eerste week op school in de problemen kwam. Ik had een jongetje gevraagd waarom hij niet bij zijn echte vader woonde. Toen zijn moeder boos aan de deur kwam en wilde weten wie er over hen geroddeld had, wist mama dat ik tussen de lijnen op de huid van het jongetje door gelezen moest hebben. Maar dat ik het kán, wil nog niet zeggen dat ik het ook voor mijn werk wil doen. Ik vind het leuk een glimp te kunnen opvangen van de merktekens en levens van mensen, maar soms heb ik er ook genoeg van dat de inkt van vreemden die ik tegenkom me hun innerlijke wereld toeschreeuwt. Ik geloof niet dat ik hun gespannen gezichten zou kunnen verdragen als ze tegenover me aan de leestafel zaten, zittend, wetend dat ik alles zou kunnen zien als hun merktekens ervoor kiezen me de waarheid te onthullen.

Nee, ik droom ervan inokter te worden. Ik kan alleen maar hopen dat ik mijn examens goed genoeg maak, wat niet meer zo voor de hand liggend lijkt. Ik heb veel gemist toen het niet goed ging met papa. Ik haalde op school altijd goede cijfers zonder er veel voor te hoeven doen, dus deze spanning is nieuw voor me.

Ik nader het stadscentrum en de woonhuizen maken plaats voor rijen winkels. Ik loop langs de bakker, een bloemist en de winkel van de leerbewerker waar we onze schoenen en tassen laten repareren. Het zandpad gaat over in keitjes en de smalle straat waar ik doorheen loop, leidt me naar het stadsplein. Midden op die grote rechthoek ligt een klein lapje groen, dat scherp afsteekt tegen het steen en hout van de omringende gebouwen. Het standbeeld van Saint, de belangrijkste leider in onze geschiedenis, vormt het centrale middelpunt, een grote gestalte in glad brons die in zijn toga op ons neerkijkt.

Ik ben altijd al dol geweest op zijn verhaal, dat we elkaar vertellen om ons te herinneren aan zijn trouw, de kracht van verhalen en de noodzaak de doden te villen om hun ziel te bevrijden. En natuurlijk staat hij daar als waarschuwing voor het verachtelijke gedrag van de blanco's. Wandelpaden doorkruisen het plein van de ene hoek naar de andere. Er slenteren mensen over, babbelend en zoekend naar een stukje gras waar ze kunnen gaan zitten om hun koffie te drinken.

Op het plein moet je zijn als je een idee wilt krijgen van wat ertoe doet in Saintstone. En als iets er hier toe doet, dan doet het er overal toe. Alle omringende dorpen voegen zich naar ons: de regering zit in Saintstone en alle belangrijke beslissingen worden hier genomen. Ik vind het leuk om in het middelpunt te wonen. Ik weet niet hoe ik het zou vinden om in een van de kleinere dorpen te wonen, waar iedereen je denkt te kennen, zelfs voordat hij je inkt heeft gezien.

Afhankelijk van hoe de wind staat, kun je meestal de rook van de oordeelszaal ruiken. Dat is een groot, rond gebouw uit steen en gekleurd glas dat taps toeloopt naar de brede schoorsteen. Het vuur brandt altijd en de rook vormt permanente grijsbruine wolken boven de stad. Daar vindt de ceremonie van het wegen van de ziel plaats en daar gaan mama en ik heen wanneer we aan de beurt zijn om de namen van de doden uit te spreken. Daar worden ook geloofszaken onderwezen en gehandhaafd. Onze onderwijzers studeren er; onze spirituele ontwikkeling en vorming is net zo belangrijk als onze academische vaardigheden.

Aan deze kant van het plein, achter me, staat het museum... mijn favoriete plek. Het staat op een verhoging, met rondom trappen. Het torent boven

ons uit met zijn stenen pilaren en boogramen. Vanaf hier ziet het er donker en imposant uit, maar binnen is het licht en warm. Papa nam me er vaak mee naartoe. Ik slik, voel een plotselinge kilte in de schaduw van het gebouw en loop snel door.

Aan de andere kant van het plein, voorbij het gras, de bomen en de bankjes, zie ik een onverwachte drukte en opschudding. Er worden luidsprekers op een tijdelijk platform voor het regeringsgebouw geplaatst, een reusachtige L-vormige doos langs twee zijden van het plein. Er moet een bijeenkomst zijn die ik vergeten ben. Er verzamelen zich mensen rondom het platform; sommigen komen van hun bankjes overeind om het beter te kunnen zien en ik hoor het zachte gemurmel van gesprekken.

Nu ik het regeringsgebouw zie, bedenk ik dat ik al een poosje niet ben opgeroepen voor mijn waarheidstest. Dat zal binnenkort wel gebeuren, vermoed ik. We moeten de test, die ons de gelegenheid biedt te biechten, eens in de paar jaar afleggen. Ik herinner me opeens heel duidelijk hoe mijn vader me de eerste keer meenam, toen ik bijna veertien was.

Papa had me verzekerd dat het niets was om me zorgen over te maken, maar toch was ik bang geweest. We hadden allemaal gehoord over de machine die je pols en ademhaling meet en die piept als je liegt, maar ik had hem nog nooit gezien. Mijn verbeeldingskracht had me ervan overtuigd dat het pijn zou doen. Ik was ervan overtuigd dat ik ontmaskerd zou worden en dacht aan alle kleine leugentjes die ik mijn ouders had verteld en de keren dat ik nog een koekje had gebietst terwijl me was gezegd dat ik er genoeg had gehad. Ik had zelfs nachtmerries waarin ik per ongeluk een misdrijf bekende dat ik niet had gepleegd.

Het was een anticlimax toen we van de ontvangstruimte naar een kleine, onopgesmukte kamer met witte muren, twee stoelen, een houten tafel en een klein apparaat dat niet meer was dan een versleten uitzierende, doffe metalen halve bol met een lamp erop waar draden uitstaken, werden geleid. Een man met een notitieblok zat te wachten en gebaarde dat ik moest gaan zitten,

maar toen papa zag hoe bang ik was, vroeg hij of hij eerst mocht. Hij ging op de stoel zitten, legde zijn linkerhand op de halve bol en keek me glimlachend en met zijn ogen rollend aan, alsof hij wilde zeggen: ‘Dit stelt niks voor.’

Hij gaf rustig antwoord op alle vragen en het apparaat deed niets. Ik was opgelucht dat de vragen niet moeilijk waren: de man informeerde alleen naar nieuwe merktekens en een lijst van misdaden waarvan papa moest bevestigen dat hij ze niet had gepleegd. De man maakte af en toe een notitie, glimlachte naar papa toen die klaar was en zei dat hij mocht opstaan.

‘Uw geweten is zuiver, meneer Flint. Mooi, mooi.’ Hij glimlachte alsof het allemaal maar een lolletje was en keek toen naar mij. ‘Jouw beurt.’ Hij grinnikte. ‘Ik beloof dat je er niets van zult voelen.’

Ik ging zitten en ademde diep in, maar zodra ik mijn hand op het apparaat legde, begon het te krijsen. Ik trok vol afgrijzen mijn hand terug.

‘Wat was dat?’ Ik weet nog dat ik bijna begon te huilen en dat ik papa vol ongeloof aankeek. Die deed zijn best niet te glimlachen.

De man glimlachte wel. ‘Maak je geen zorgen. Ik had hem nog niet goed gezet.’

Papa lachte nu hardop.

‘Misschien heb je meer te verbergen dan ik dacht, Leora,’ zei hij.

Ik keek hem boos aan.

Uiteindelijk ging het allemaal prima; ik kreeg dezelfde vragen als papa, plus nog een paar die speciaal toegespitst waren op mijn leeftijd, zoals of ik ooit had gespiekt op school. Het apparaat bleef heerlijk stil en onderweg naar huis kocht papa taart voor me om goed te maken dat hij om me had gelachen.

Terwijl ik binnendoor ga via het pad tussen de oordeelszaal en het regeringsgebouw op weg naar de marktkraampjes er direct achter, realiseer ik me dat ik glimlach.

Ik wilde dat hij hier was.

Het is fris vandaag. De eerste kille dag van de winter. Iedereen heeft van

schrik extra laagjes kleding aangetrokken. Het is vreemd om minder huid te zien. Ik voel me een beetje buitengesloten nu ik alleen de merktekens op de gezichten en onderarmen van de mensen kan lezen. Maar het voelt ook goed; ik voel me vandaag minder naakt, en dat komt niet alleen door de linnen sjaal die ik heb omgehangen en op mijn schouder heb dichtgeknoopt. Heel soms – en dat zou ik nooit hardop zeggen – voelt het goed om mijn merktekens te verbergen.

Het is hier bijna elke dag markt en ik duik onder in een massa gestreepte luifels, kreten en mensen. Ik probeer mijn adem in te houden als ik langs de slager loop – ik word misselijk van de geur van het vlees dat daar hangt – en neem een hap lucht als ik bij de stoffenkraam kom. De aardse geur van de katoen en de kruidige geuren van de verfstoffen zijn verlokkelijk. Ik inhaleer de kleuren en stel me voor dat mijn adem er in regenboogkleurige wolkjes uit komt. Ik loop tussen de menigte door, mijn blik op de grond voor me gericht, omdat dat makkelijker is. Ik probeer me af te sluiten voor de flarden van gesprekken en wil de merktekens van de andere mensen tot achtergrondgeluid laten worden. Ik wil alleen aan papa's merktekens denken, nu de herinnering nog vers is.

Ik loop mijn neus achterna tot ik de fruitige geur van de kruidenierskraam ruik. Zijn waren zitten in houten kistjes die op steunen staan, zodat de inhoud ons kan verleiden.

De kruidenier glimlacht, zijn groene schort is vuil. Hij houdt een papieren zak open en wacht op mijn bestelling. Zijn mouwen zijn opgestroopt – onze onderarmen moeten altijd zichtbaar zijn – en ik kan daar veel over hem lezen. Hij is zesendertig en intelligent – de slimste van zijn klas, goed genoeg om elk beroep te kunnen kiezen – maar ik lees ook de dood in zijn merktekens. Ik zie een vroeg einde aan zijn jeugd door het overlijden van zijn oudere broer. Hij lijkt nu echter wel gelukkig en zijn merktekens vertellen me dat hij een gezin heeft. Ik lees vreugde in zijn inkt; er is meer overvloed in zijn leven dan alleen die van de appels en boontjes in de kisten om hem heen.

Ik vraag de kruidenier om uien en vul zelf een bruine papieren zak met groezelige aardappelen. De wortelen zien er goed uit en de tomaten ruiken vers en zoet.

‘Weet u wat er op het plein aan de hand is?’ vraag ik. ‘Er is een platform neergezet en er staan een hoop mensen omheen.’

Hij schudt met de zak uien, houdt hem stevig bij de punten vast en draait hem dicht. ‘Heb je het niet gehoord? Er wordt iemand in het openbaar gemerkt,’ zegt hij als ik hem de zak met aardappelen geef om te wegen. Er klinkt onderdrukte opwinding in zijn stem door, maar ook iets anders. Is het angst? ‘Dat is in geen jaren gebeurd.’

Er is de laatste tijd veel langs me heen gegaan omdat ik met mijn gedachten bij mijn vader was. Ik kijk aarzelend de straat in. Ik heb alleen op school over openbare merkingen gehoord en ik ben nieuwsgierig. Ik betaal de kruidenier, neem de zak van hem aan en loop met de rest van de menigte naar het plein. Iemand stoot in zijn haast me voorbij te gaan met zijn schouder tegen de mijne. De stemmen worden luider en als ik dichterbij kom, dromt iedereen die naar het centrum van de stad wordt gelokt dicht om me heen.

Tegen de tijd dat ik het plein bereik heeft zich al een grote menigte rondom het platform verzameld. Ik blijf ergens achteraan staan. Een vrouw naast me knikt en buigt naar me toe. Haar ogen stralen van opwinding. ‘Ze zeggen dat burgemeester Longsight vandaag komt!’ zegt ze ademloos.

Ik ben geen type dat veel aandacht besteedt aan politiek, maar Dan Longsight heeft iets waardoor iedereen toch iets meer interesse lijkt te tonen, zelfs mijn klasgenoten. Hij is een maand of zes geleden burgemeester geworden en is heel anders dan de bibberende oude mannen die we eerder hadden. Hij is aantrekkelijk en jonger dan de meeste andere politici. Voor het eerst in een hele tijd zijn de mensen opgetogen over een verandering. Ik herinner me de spanning die we allemaal voelden bij zijn installatieplechtigheid, toen we de woorden declameerden waarmee we onze hoop op hem vestigden en hem ons vertrouwen schonken: *Hij is goed, hij is wijs, hij is de beste onder ons. Hij is niet wreed, hij houdt van ons, we zullen niet vrezzen. Hij doet alles voor ons bestwil.* Ik geloofde zo sterk in die woorden dat mijn hart bijna door mijn ribben heen bonkte.

Hij heeft ook veranderingen doorgevoerd die we tijdens de geschiedenisles met mevrouw Oldham hebben bestudeerd. Die veranderingen waren nodig, zei hij; we leken verdwaald te zijn. Vroeger wisten we wie we waren

en waar we voor stonden en waren we overtuigd van onze kracht. Die leek echter te zijn afgenomen met iedere zwakke leider die Longsight was voorgedaan. Zijn bestuur zou ons terugbrengen naar onze wortels... naar een maatschappij waarin onze merktekens ertoe doen, waar hun macht serieus genomen wordt en waar we oprecht geloven dat ze in staat zijn onze eeuwigheid te veranderen. Dus dragen burgemeester Longsight en zijn aanhangers zo weinig mogelijk kleren, om te laten zien dat ze niets te verbergen hebben. Iedereen kan de merktekens zien en kennismaken van hun leven. Mevrouw Oldham leek zich te generen toen ze het ons uitlegde; ik neem aan dat ze zo iemand is die vindt dat onze merktekens privé horen te zijn.

Nadat ik hem op het scherm heb gezien en op school zo veel over hem heb geleerd gaat er een opgetogen rilling door me heen bij het idee hem in het echt te zien. Ik ben blij dat geen van de oude burgemeesters zijn mening deelden... ik geloof niet dat ik hun huid had willen zien. Burgemeester Longsight zal, voor zover ik tot nu toe heb kunnen zien, wel meevallen.

Sommige mensen zeggen dat hij de reïncarnatie van Saint is, gekomen om onze harten en onze gemeenschap te zuiveren. Ik weet alleen dat het voelt alsof er verandering op til is, een verandering ten goede.

Iedereen staat te duwen en probeert dichter bij de verhoging te komen om het allemaal goed te kunnen zien. Er klinkt een constant gekwetter; het lijkt erop dat iedereen net zo geïntrigeerd is als ik. Er heerst een vreemde spanning en ik hoor kleine woordenwisselingen ontstaan omdat mensen elkaar op de tenen staan en omdat laatkomers blijven duwen.

Het podium is gemaakt van houten delen en op elk uiteinde staan luidsprekers. Aan de achterkant en zijkanten wordt het podium afgeschermd door dikke zwarte stof, die zachtjes wappert in de wind. Midden op het podium staat een houten blok en ik vraag me af waar het voor dient. Het gemompel van de menigte zwelt aan, maar als even later een lange donkere gestalte het podium op loopt, verandert de sfeer. Niemand hoeft ons te vertellen dat we stil moeten zijn. Het lijkt wel of zelfs de vogels een moment zwijgen om vol ontzag naar hem te kijken. Er verstrijkt een volle minuut. Dan stapt burgemeester Longsight naar de microfoon toe en barst het gejuich los. Hij steekt zijn handen in de lucht en uiteindelijk neemt het lawaai

af tot een druk gemompel terwijl we wachten tot hij zal beginnen met spreken. Hij schraapt zijn keel en zijn onmiskenbare gezag lijkt zich over het plein te verspreiden. Hij stapt nog dichterbij de grote microfoon. Hij is nog langer dan ik verwacht had, staat heel beheerst en rechtop en het zelfvertrouwen straalt van hem af als warme zonnestralen. Het is niet te geloven dat hij hier is... recht voor me.

‘Dank u,’ zegt hij en de menigte is muisstil. ‘Dank u dat u hierheen gekomen bent voor deze gedenkwaardige aangelegenheid.’ Onder de blikkerige klank van de luidsprekers heeft hij een volle stem. Ik vraag me af hoe het zou zijn om hem zonder versterkers te horen spreken. ‘Wat een eer is het om zo bijeen te komen, om als gemeenschap bij elkaar te staan. Verenigd,’ zegt hij, waarna hij kort zwijgt, ‘tegen het kwaad.’

Er weerklinkt onrustig gemompel vanuit de menigte en ondanks mijn sjaal heb ik het koud.

‘Jazeker, tegen het kwaad,’ vervolgt hij. ‘Want ik ben hier om te bevestigen wat velen al vermoedden... het zijn duistere tijden.’

Hij zwijgt even en kijkt naar ons. Hij draagt alleen een eenvoudige lendendoek, maar lijkt geen last te hebben van de kille lucht. Niettemin is het vanaf deze afstand moeilijk hem te lezen. Ik wilde dat ik de elegante tatoeages op zijn glimmende zwarte huid beter kon zien.

‘Jullie zijn hier bijeen om getuige te zijn van iets wat voor velen van jullie nieuw zal zijn: de eerste openbare merking in vele tientallen jaren. Sommigen van jullie – de gerespecteerde oudere leden van onze gemeenschap – herinneren zich wellicht dat ze eerder openbare merkingen hebben gezien. U weet wat u kunt verwachten. U herinnert zich die tijd... een betere tijd, als u het mij vraagt. Maar voor de rest van ons is dit iets waarover we alleen in onze schoolboeken hebben gelezen.’

Hij heeft gelijk; we hebben allemaal over merkingen geleerd, maar ik ken niemand die er ooit een heeft gezien.

‘U weet dat ik de leiders die mij voorgingen eer en bewonder, en zij hebben er in hun... wijsheid,’ zegt hij, maar als hij vervolgens even zwijgt, weten we allemaal dat hij het tegenovergestelde bedoelt, ‘voor gekozen afstand te doen van bepaalde tradities. Maar het is nu tijd. Het is tijd om terug te keren

naar de oude gebruiken. Voor ons aller bestwil móéten we die in deze zeer gevaarlijke tijden weer oppakken en ons de beslissingen herinneren die onze voorouders hebben genomen.’

Op dat moment wordt hij door luid gejuich onderbroken. Hij gebaart om stilte en glimlacht breeduit.

‘Want al te lang, mijn vrienden, hebben we aangezien dat werkelijk weezinwekkende misdrijven worden behandeld als kleine vergrijpen. Daar moet een einde aan komen. Straffen moeten weer betekenis krijgen. En dus zal er, hoewel vandaag gedenkwaardig is, vanaf nu vaker een openbare merking te zien zijn op het plein. Niet regelmatig, want een openbare merking mag niet lichtvaardig plaatsvinden, maar voor de gruwelijkste misdrijven... ja. We kunnen de zonden die binnen onze eigen gemeenschap worden begaan niet langer verbloemen.’

Er klinkt weer applaus en hij wacht even tot het afneemt. Hij lijkt niet naar applaus te hunkeren en kijkt zelfs bijna beschaamd.

‘Al te lang hebben we onszelf toegestaan af te glijden naar apathie, maar nu kunnen we het ons niet meer veroorloven níét alert te zijn. De blanco’s vormden altijd al een bedreiging. Niemand gelooft dat ze echt stilletjes zijn vertrokken na de grote verbanning, maar we kozen ervoor te denken dat ze in vrede leefden en geen risico voor ons vormden. En toch sta ik hier vandaag om u te vertellen dat we nu de prijs betalen voor onze apathie.’

Opnieuw klinkt gemompel, of eerder gekreun, op uit de menigte en mijn hart bonkt in mijn borst.

‘Ja. We hebben bewijs dat de blanco’s complotten smeden. Ze hebben misbruik gemaakt van onze zwakte. Ze willen infiltreren en ons ondermijnen door onze harten en onze moraal te verzwakken. U hebt het misschien zelf meegemaakt; iemand op de markt zegt: “De blanco’s waren niet allemaal slecht”, of een vriend zegt dat hij heeft gehoord dat de blanco’s een vredelievend volk zijn en een collega op het werk bekent dat hij zich afvraagt of de Wet op de Deportatie van de Blanco’s niet wat te hardvochtig was. En u hebt bewondering voor het karakter van uw vrienden: gematigd, optimistisch, liberaal en open.’

Hij zwijgt even en laat zijn woorden tot ons doordringen.